

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **P. K.**, zastoupeného Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem v Praze 7, Jana Zajíce 36, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 2005, č. j. 62 Az 26/2005 – 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 6. 2005, č. j. 62 Az 26/2005-18, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 8. 4. 2005, č. j. OAM-634/VL-07-12-2005, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že ve správním řízení bylo prokázáno, že stěžovatel vstoupil na území České republiky dne 24. 10. 2004 a jelikož mu bylo dne 19. 3. 2005 uděleno správní vyhoštění s povinností vycestovat z území České republiky, požádal dne 27. 3. 2005 o udělení azylu. Stěžovatel tedy v žádném případě neopustil Ukrajinu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. a) zákona o azylu) nebo z odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení (§ 12 písm. b) zákona o azylu). Se zřetelem k tomu, že stěžovatel požádal o udělení azylu až po zahájení řízení o správním vyhoštění a jeho udělení, rozhodl správní orgán právem o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel uplatnil důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Namítal, že ministerstvo v řízení nepostupovalo podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož mimo jiné musí být účastníkovi řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a uplatnit své návrhy. Tato možnost musí být dána ve chvíli, kdy správní orgán má k dispozici všechny podklady na základě kterých hodlá rozhodnout. Ministerstvo ale tento zákonem stanovený postup nedodrželo a stěžovatele o uvedené možnosti nepoučilo. Stěžovatel proto neměl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, seznámit se s nimi a navrhnout provedení dalších důkazů. Ministerstvo také nezjistilo ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu přesně a úplně skutečný stav věci zejména proto, že ve správním spise chybí zpráva ČTK, na níž správní rozhodnutí odkazuje. Ministerstvo také nesprávně hodnotilo důkazy v rozporu s ustanovením § 34 odst. 5 správního řádu. Stěžovatel namítal v kasační stížnosti i to, že napadené správní rozhodnutí nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, podle něhož musí být rozhodnutí opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. V rozporu s tímto požadavkem však není napadené správní rozhodnutí podepsáno oprávněnou osobou. Nestačí však, aby podpis oprávněné osoby byl nahrazen podpisem blíže neidentifikovatelné osoby uvedené pod odrážkou „za správnost“, ani to, že ve správním spise je založeno rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou, protože uvedená vada zakládá nicotnost správního aktu, k níž musí krajský soud přihlížet z úřední povinnosti. Stěžovatel se proto domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil v průběhu správního řízení, i na napadené správní rozhodnutí. Jelikož má za to, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu jsou v souladu se zákonem, navrhlo, aby kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek a tento mimořádný opravný prostředek byl zamítnut.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že ministerstvo v řízení nepostupovalo podle ustanovení § 3 odst. 2 správního řádu, v důsledku čehož jako účastník řízení nebyl v uvedeném směru poučen a ani neměl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, seznámit se s nimi a navrhnout provedení dalších důkazů, dále že ministerstvo nezjistilo ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu přesně a úplně skutečný stav věci zejména proto, že ve správním spise chybí zpráva ČTK, na níž správní rozhodnutí odkazuje a posléze i to, že ministerstvo nesprávně hodnotilo důkazy v rozporu s ustanovením § 34 odst. 5 citovaného zákona, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené námítky nejsou obsahem žaloby a krajský soud se jimi nemusel a ani nemohl zabývat, protože podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Pokud stěžovatel uplatnil uvedené námítky až v kasační stížnosti, aniž je předtím uplatnil v řízení u krajského soudu a spatřuje v nich důvod pro podání kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jde o nepřipustný důvod ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. Je tomu tak proto, že ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námítky jsou nepřipustné

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, uveřejněný pod č. 419/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že napadené správní rozhodnutí nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, neboť není podepsáno oprávněnou osobou s tím, že ve smyslu citovaného ustanovení nestačí, aby podpis oprávněné osoby byl nahrazen podpisem blíže neidentifikovatelné osoby uvedené pod odrážkou „za správnost“, ani to, že ve správním spise je založeno rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou, protože uvedená vada zakládá nicotnost správního aktu, k níž musí krajský soud přihlížet z úřední povinnosti.

Ve vztahu k tomuto stížnímu bodu považuje Nejvyšší správní soud za dostačující poukázat na ustálenou judikaturu. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, uveřejněném pod č. 199/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, vyjádřil Nejvyšší správní soud právní názor, že „Není-li vyhotovení správního rozhodnutí, které je doručeno účastníkovi, opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby, úředním razítkem a doložkou „za správnost“ podepsanou osobou, která stejnopisy písemného vyhotovení pořídila, pak takový postup neodpovídá § 47 odst. 5 správního řádu. Za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí vydala k tomu oprávněná osoba“. V daném případě nešlo o nicotné rozhodnutí, protože krajskému soudu byl předložen dne 6. 5. 2005 originál správního spisu s vyjádřením k žalobě a v něm je založeno žalobou napadené správní rozhodnutí ze dne 8. 4. 2005, č. j. OAM-634/VL-07-12-2005, opatřené kulatým úředním razítkem, které je vlastnoručně podepsáno oprávněnou osobou, a to ředitelem odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra PhDr. T. H.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů kasační stížnost jako neopodstatněnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože ve věci bylo rozhodnuto přednostně v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

